

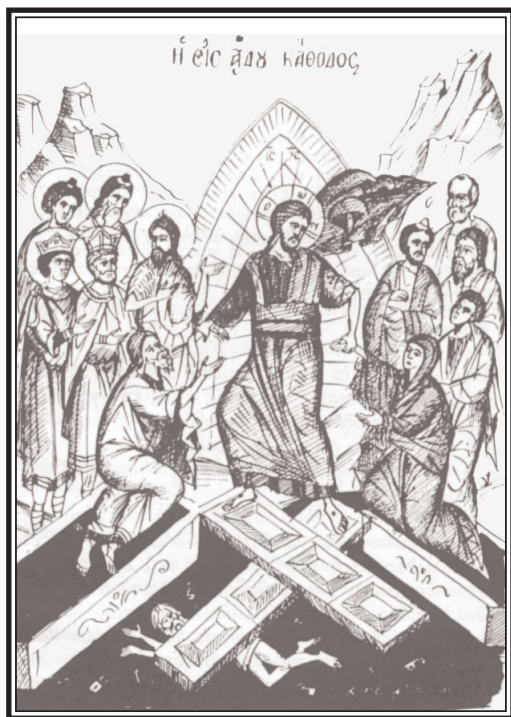
Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 315

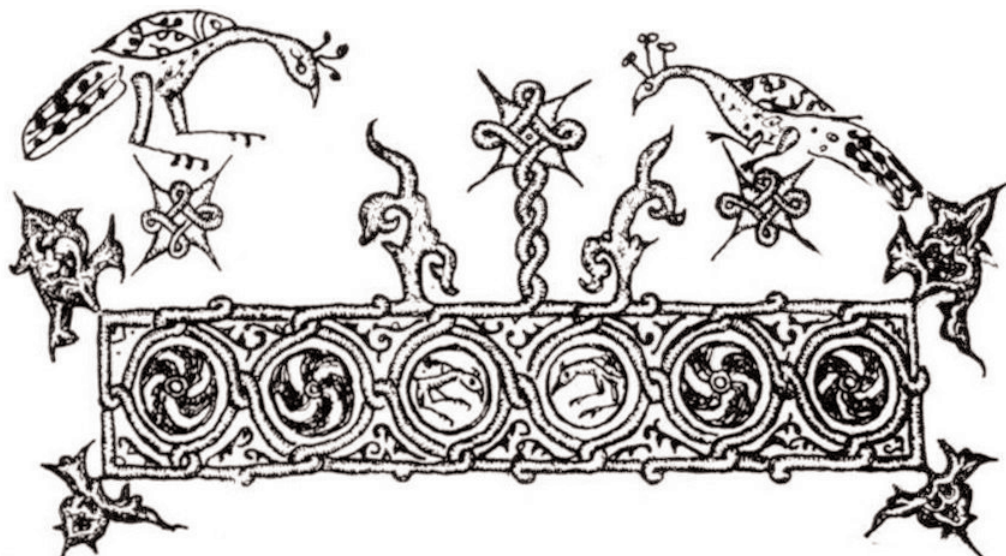
Ἀπρίλιος 2012

Χριστός Ἀνέστη

“Ἀνέστη ὁ Κύριος, καί τήν οἰκουμένην ἑαυτοῦ συνανέστησε. Καί αὐτός μέν ἀνέστη, τά δεσμά τοῦ θανάτου διαρρήξας, ἡμᾶς δέ ἀνέστησε, τάς σειράς τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν διαλύσας”. (Ἰωάννου Χρυσοστόμου)

Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, καί μαζί Του συνανέστησε ὅλη τήν οἰκουμένη. Κι’ Ἐκεῖνος μέν ἀναστήθηκε, σπάζοντας τά δεσμά τοῦ θανάτου, ἐμᾶς δέ μᾶς ἀνέστησε, διαλύοντας τίς ἀλυσίδες τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Συνοδικός θεσμός, ὁ σοβαρά ἄρρωστος

Νοιώθω τό χρέος νά ἐνημερώσω καί νά ἀποσαφηνίσω, μπροστά σέ ὁλόκληρο τό πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μας, τήν εὐθύνη τῆς συνοδικῆς ἡγεσίας καί τό φόρτο τοῦ μόχθου πού τῆς ἀνατίθεται γιά νά μένει ἀκέραιος ὁ θησαυρός τῆς πίστες μας καί νά λειτουργεῖ πάντοτε ἀποστολικά καί πάντοτε χαρισματικά καί γιά νά λειτουργεῖ ἡ κοινότητα τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς ἀγάπης. Πρίν ὅμως προχωρήσω σέ θεολογική ἀνάλυση τοῦ θέματος καί σέ ἐπεξεργασία τῶν δεδομένων τῆς ταραγμένης ἐποχῆς μας,

θά ἤθελα νά ρίξω τό φῶς σέ δύο περιστατικά πού συνέβηκαν ἀμέσως μετά τήν ἀνάδειξη τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καί πού τυπώθηκαν στίς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος ὡς εἰσαγωγές σέ δύο μεγάλα κεφάλαια τῆς ἀναποτελεσματικῆς ἢ καί καταλυτικῆς σύγχρονης συνοδικῆς δραστηριότητος. Τό πρῶτο περιστατικό: Ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπός μας, Ἱερώνυμος, μετά τήν ἀνάρρησή του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, προγραμμάτισε καί πραγματοποίησε ἐπίσκεψη στή μητρόπολη Ζακύνθου καί συνάντηση μέ τόν ἐκεῖ μητροπολίτη. Κατά τή συνάντηση, σέ κλίμα χα-

ρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, κατάρθεσε μιὰ δήλωση, πού ἀποτελοῦσε ταυτόχρονα καὶ ἀναγνώριση τοῦ ἀδελφοῦ του συνιεράρχη καὶ κατάρταση στὴ λάμψη τοῦ ὕφους του: «Ἀγαπητέ Χρυσόστομε, θαυμάζω τὴν ἀρχοντιά σου». Ἡ δήλωση αὐτὴ φτερούγισε ἴσαμε τίς ἀκραῖες γωνιές τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας καὶ ἔβαλε σέ ἓναν προβληματισμό πιστοὺς καὶ ἄπιστους. Τό δεύτερο: Μετά παρέλευση ἀρκετοῦ χρόνου καὶ ὅταν ἡ ἡγεμονικὴ προέλαση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἄρχισε νὰ θαμπώνει καὶ νὰ γεννᾷ ἐρωτήματα, ὁ μητροπολίτης Ζακύνθου μπῆκε ὀρμητικὸς στό Ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιτιμᾷ καὶ νὰ ἐξουθενώνει καὶ νὰ ὑβρίζει τό θαυμαστή τῆς προσωπικῆς του ἀρχοντιᾶς, τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο. Καὶ βγαίνοντας ἔξω, νὰ κάνει δηλώσεις σέ δημοσιογράφους καὶ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος πρέπει πλέον νὰ παραιτηθεῖ «ἐπειδὴ ἀποδείχθηκε ἄβουλος, ἀνίκανος καὶ ἐπικίνδυνος πλέον, δεδομένου ὅτι ἄγεται καὶ φέρεται δίχως ἐνεργό ρόλο στὰ δρώμενα τῆς ἐποχῆς». Καὶ δέ σταμάτησε ἐκεῖ. Ἐπίμονα καὶ ὀργισμένα συνέχισε: «Γιὰ τὴν κακὴ συγκυρία, τὴν ὁποία διέρχεται ἡ πατρίδα μας καὶ μαζί της ἡ Ἐκκλησία μας, χρειάζεται ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης μέ ἀποφασιστι-

κότητα καὶ ἥθος, χαρακτηριστικὰ πού ΔΕΝ διαθέτει ὁ Ἱερώνυμος ὁ Β΄, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχει κληρονομήσει καὶ ἀποδεχθεῖ τὴν ἴδια ὑποπτη καὶ καταδικασμένη αὐλὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστόδουλου» (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 18/12/2011).

Τὰ δύο αὐτὰ περιστατικά, δίχως ἰδιαίτερη ἐπεξεργασία, μαρτυροῦν, *urbi et orbi*, ὅτι τό ἡγετικὸ σῶμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δέ βρίσκεται ἐναρμονισμένο σέ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ ἀδελφοσύνης καὶ δέν ἐκδηλώνει τὴν παρουσία του ὡς ἀποστολικὸ καὶ ποιμαντικὸ χάρισμα. Οἱ ἀντιπαραθέσεις βρίσκονται σέ συνεχὴ ὄξυνση. Οἱ μικρότητες θολώνουν τό μεγαλεῖο τῆς ἀποστολικότητος. Καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ποιμένων διολισθαίνει σέ ἐπαγγελματικὴ τραχύτητα...

Ἰδιαίτερα μιὰ προσεκτικὴ μελέτη τῶν ἐπισήμων συνοδικῶν ἀνακοινώσεων καὶ τῶν ποικίλων δημοσιογραφικῶν σχολίων πείθει τόν ὁποιονδήποτε ἀνήσυχο ἀναγνώστη ὅτι ἡ σημερινὴ συνοδικὴ δραστηριότητα εἶναι, στό σύνολό της, διπολική καὶ ἀνταποκρίνεται στὰ σχήματα καὶ στίς ἐπιδιώξεις πού χαράσσουν τὰ δύο αὐτὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας. Θά τολμοῦσα νὰ πῶ ὅτι τό σύνολο τῶν ὑπεύθυνων μελῶν τῆς συνοδικῆς λειτουργίας ἀκολουθοῦν ἢ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱε-

ρώνυμο ἢ τόν πρῶν Ζακύνθου στήν συνοδική τους πρακτική.

Ἀρκετά μέλη τῆς συνόδου, ὑποπτα ἢ καί ἐκτεθειμένα γιά ἀσύγνωστες παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ὀριοθετοῦν τή συνοδική λειτουργία, ἢ καί διαφημισμένα γιά φθορά καί διαφθορά τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἡθους καί προδοσία τοῦ χρέους των, ἐπιλέγουν, ὡς μοναδικό ὄφελος ἀπό τή συνοδική συνάθροιση, τήν ἐξασφάλιση φιλικοῦ πλαισίου καί τή στέγαση στό φιλάδελφο καί στήν ἀρχιερατική ἐπικάλυψη τῶν λαθῶν τους ἢ τῶν ἐνσυνειδητων προσχωρήσεων σέ τεχνάσματα τοῦ διεφθαρμένου βίου. Συχνά ἀκοῦμε, κατά τίς εὐκαιρίες πού ἕνας νέος ἱεράρχης ἀνεβαίνει τά σκαλοπάτια τοῦ πρώτου καί βαρυφορτωμένου μέ εὐθύνες ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ὅτι δέν πρόκειται νά παραπέμψει σέ ἐπισκοπικό δικαστήριο κανένα «ἀδελφό» καί δέν πρόκειται νά στερήσει τά προνόμια καί τά ὀφελήματα ἀπό κανένα, ἔστω καί ἂν κάποιος ἀπ' αὐτούς ἔχει διαφημιστεῖ ὡς δρομέας τοῦ σκοτεινοῦ πεζοδρομίου.

Ἡ τάση αὐτή διαπιστώνεται εὐκολά ἂν κανεῖς φυλλομετρήσει τίς ἀνακοινώσεις τοῦ τύπου πού ἀναφέρονται σέ ἐκκλησιαστικές δίκες ἢ σέ χαρισματική ἀπαλλαγή ἐπισκόπων ἢ καί

σέ παρεμπόδιση ἀκόμα καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνακρίσεων, μέ ὀριοθετημένη σκοπιμότητα τό σβήσιμο τῆς φωτιᾶς πρὶν ἐπεκταθεῖ καί πυρπολήσει τή συνοδική ἀξιοπρέπεια. Ἀλλά καί ὁ δεύτερος τρόπος μετοχῆς καί δραστηριοποίησης τοῦ συνοδικοῦ χρέους πού ἐκφράστηκε, ὀρμητικά καί πεισματικά, ἀπό τόν πρῶν Ζακύνθου ὡς ἔνοχη πρακτική, ἢ καταφορά, ἢ ἐνοχοποίηση καί ἢ διαμαρτυρία, πού διατυπώθηκαν μέ ἔμφαση καί ἔνταση ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί ἄλλων ἀρμοδίων συνοδικῶν παραγόντων, υἱοθετοῦνται ἐποχιακά, ἀνάλογα μέ τόν ἄνεμο πού πνέει καί τούς κινδύνους πού κτυποῦν τίς πόρτες κάποιων ἐνόχων. Ἀποφεύγεται ἡ προσφυγή στά θεσπισμένα ὄργανα, πού εἶναι τά ἐκκλησιαστικά δικαστήρια, πού ἔχουν τήν ἐξουσία νά ἀπαλλάξουν ἢ νά καταδικάσουν κάποιον κατηγορούμενο καί ἀκολουθοῦν τήν πρακτική τῆς ὀργῆς καί τῆς δυσφήμισης.

Ἡ συνοδικότητα δέν εἶναι ἡ θέσπιση ἐνός γραφειοκρατικοῦ ὀργάνου πού μπορεῖ νά ἐκμεταλεψεῖ τίς προσωπικές φιλίες καί τόν ἀκατάσχετο διάλογο γιά ἐξυπηρέτηση προσωπικῶν βλέψε-

ων ἢ γιὰ νά ἐπιλύσει κάποιες διαφορές πού προκαλοῦν ὑπόνοιες. Εἶναι ἡ ιερότατη λειτουργία τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων πού ἀναζητάει σέ κάθε στιγμή καί γιὰ κάθε θέμα τό βιβλικό ὄραμα καί τήν καθιέρωση πιστότητας στό θεῖο θέλημα καί ἀπόλυτη καθαρότητα στό χειρισμό τῶν δυσχερεῶν καί τῶν κοσμικῶν παρεμβάσεων. Ἡ συνοδικότητα ἀρχίζει ἀπό τήν ἐποχή τῶν ἀγίων ἀποστόλων καί τῶν πρώτων διαδόχων τους. Καθώς ἐκεῖνοι ἀπλώθηκαν στήν ὑφήλιο καί συνάντησαν ποικίλες δυσχέριες καί ἀμείλικτο πόλεμο, ἀναζήτησαν σέ κοινή συνάντηση μελέτης καί προσευχῆς τό φωτισμό τοῦ Θεοῦ γιὰ τή λύση τῶν προβλημάτων καί προσηλώθηκαν στίς ἀποσαφηνισμένες διδαχές τοῦ Κυρίου καί στήν πράξη τῆς ἀρχέγονης Ἐκκλησίας καί μέ τόν ὅπλισμό αὐτό δημιουργήσαν, σταδιακά, σειρά ἱερῶν Κανόνων πού διατηροῦν τήν καθαρότητα καί τήν πιστότητα σέ ὅλο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Συσφίγγουν τό δεσμό τῆς ἀγάπης τῶν ποιμένων καί κρατοῦν ὅλο τό πλήρωμα στή θυσία τῆς ἀγάπης καί τῆς χάριτος, πού εἶναι τό σταυρικό πάθος καί ἡ ἀνάσταση τοῦ λυτρωτή μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι γνωστό ὅτι, ἀκόμα ἀπό τήν περίοδο πού καθοδηγοῦσαν τό ἱερό σῶμα οἱ ἴδι-

οι οἱ ἀπόστολοι, προέκυψαν προβλήματα καί δυσχέριες καί τότε συγκροτήθηκε ἡ πρώτη, ἡ λεγόμενη ἀποστολική, σύνοδος πού, μέ τήν ἔμπνευσή της καί τίς ἀποφάσεις της, χειραγώγησε στήν σύσφιγξη τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καί στήν ὁμόγνωμη ὁμολογία πίστεως. Στό βιβλίο τῶν πράξεων τῶν ἀποστόλων διαβάζουμε: «*Συνήχθησαν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περί τοῦ λόγου τούτου...*» (Πραξ. ιε' 6). Καί μετά τήν ὁλοκλήρωση τοῦ διαλόγου στή συνοδική αὐτή συνάντηση ἔστειλαν στήν Ἀντιόχεια τοὺς ἀποστόλους Παῦλο καί Βαρνάβα μαζί μέ τό Σίλα καί τόν Ἰούδα γιὰ νά ἀνακοινώσουν τή συνοδική ἀπόφαση. Ἡ ἀπόφαση αὐτή, χαρακτηριστική καί πειστική, ἀρχίζει μέ τήν ἐξῆς φράση: «*ἔδοξε τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν...*» (Πράξ. ιε' 28). Οἱ ἀποδέκτες τῆς ἐπίσημης αὐτῆς συνοδικῆς ἀπόφασης ἀνοιξαν τίς καρδιές, ἀσπάσθηκαν τήν πνευματική καθοδήγηση, ἔκλεισαν τή θύρα στίς διαφωνίες καί στίς μικρές ἢ μεγάλες διαμάχες καί ἐνώθηκαν στό ἓνα σῶμα τῆς εὐχαριστίας καί τῆς λατρείας τοῦ Ἐσταυρωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Στούς αἰῶνες πού διέρρευσαν μετά τήν ἀποστολική σύνοδο ἐπισημοποιήθηκαν οἱ συνοδικές συνάξεις καί ἔγιναν τά κύρια

ὄργανα τῆς καθοδήγησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἢ καί τῆς κάθαρσης ἀπό τὰ ἐποχιακά μολύσματα. Δημιουργήθηκαν οἱ ἐπαρχιακές σύνοδοι, πού ἀντιμετώπιζαν προβλήματα περιορισμένου χώρου καί οἱ Οἰκουμενικές, πού χάρασσαν γραμμές στή διοίκηση καί στήν καθημερινότητα ὥστε νά εἶναι ἐνιαία ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί ὁμότροπη ἡ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἐκεῖνο πού μᾶς χάρισε ἡ ἱστορία εἶναι ὁ συντονισμός τῶν συνοδικῶν διασκέψεων καί ἡ δημιουργία τοῦ *corpus* τῶν Ἱερῶν Κανόνων πού ἐνοποιοῦν τή λατρεία, τή μοναστική ἀσκήση καί τήν πνευματική ὁμοθυμία τοῦ λαϊκοῦ σώματος σέ τρόπο πού ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ἐνωμένη στή λατρεία, στήν ἀσκήση καί στά πνευματικά χαρίσματα. *«(Πιστεύω) εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»* καί ἀγωνίζομαι μαζί μέ ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου πιστοὺς γιὰ τή διακρίτηση τῆς ἐνότητος καί τήν ἀνθοφορία τῶν ποικίλων πνευματικῶν χαρισμάτων.

Μέ πόνο θά κινήσω τό δάκτυλο γιὰ νά προσδιορίσω τό κολλοσιαῖο σημερινό λάθος. Γιὰ νά

εἶμαι ἀκριβέστερος νά ἐπισημάνω τό μεγάλο μας ἔγκλημα. Οἱ ταγοί τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ἐμφανιζόμενοι καί αὐτοδιαφημιζόμενοι ὡς διάδοχοι τῶν ἀγίων ἀποστόλων καί τῶν φωτισμένων πατέρων, μεταποίησαν τή συνοδική λειτουργικότητα καί τό συνοδικό σῶμα, πού ἔχει χρέος νά ζεῖ στήν προσευχή καί στή διακονία, σέ σχῆμα κοσμικῆς συνάθροισης, πού, τίς προσωπικές βλέψεις, τά φτηνά ὁράματα καί τίς κοσμικές λαμπρότητες τὰ διαφημίζει ὡς χαρισματική ἀνύψωση τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τῆς καθημερινῆς βιοπάλης σέ χαρισματικούς ἡγέτες καί μοναδικούς διαχειριστές τοῦ θησαυροῦ τῆς πίστεως.

Εἶμαι βέβαιος καί θά τό καταθέσω μέ ὁδύνη ὅτι ἡ πλειονότητα τῶν σημερινῶν ποιμένων πού συνέρχονται σέ συνοδική διάσκεψη δέν ἔχουν μελετήσει μέ προσοχή τήν ἱστορία, δέν ἔχουν διαβάσει πρακτικά τοπικῶν ἢ Οἰκουμενικῶν Συνόδων γιὰ νά διδαχθοῦν καί νά συντονιστοῦν, δέν ἔχουν σκύψει στά θεολογικά κείμενα τῶν σοφῶν καί ἀγίων πατέρων μας γιὰ νά ἐξακριβώσουν πῶς ὑπηρετεῖται ἡ ὀρθοδοξία καί πῶς διακρατεῖται ἀλώβητη ἡ ἀλήθεια. Πολλοί ἀπό τοὺς σημερινούς ποιμένες φτάνουν

στή βέβηλη στήριξη τῆς δικῆς τους θέλησης καί σέ παραμερισμό καί πλήρη διαγραφή τῆς θεολογίας τῶν πατέρων καί τῆς ἀκρίβειας τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἀκούγεται ἀπό μερικούς μητροπολίτες, θά μοῦ ἐπιτραπεῖ νά τοὺς χαρακτηρίζω ἀγράμματος καί ἀσύνετους, ὅτι ὑπάρχει διάκριση καί ἀπόσταση μεταξύ Ἱερῶν Κανόνων καί Ἐκκλησίας. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διασώζουν κρίσεις καί ἀποφάσεις παρωχημένων χρόνων καί ἡ πράξη τῆς σημερινῆς Ἐκκλησίας ἐγγράφει καινὴ δεοντολογία καί καινὰ σχήματα. Ὁ διαχωρισμός αὐτός ἀποτελεῖ βέβηλη πράξη καί ξεσχίζει προκλητικά τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ, θά μοῦ ἐπιτραπεῖ νά κοινοποιήσω καί νά δημοσιοποιήσω μιὰ δική μου προσωπικὴ ἐμπειρία. Σέ κάποια στιγμή, μέ ἐπισκέφθηκε ὁ μητροπολίτης Νικόλαος Χατζηνικολάου καί μέ ρώτησε (ἀφελῶς ἢ πονηρῶς;) τί παράπονο ἔχω μαζί του. Τό ἐρώτημά του αὐτό ἀνοίξε μιὰ συζήτηση μακρότατης διάρκειας. Φτάνοντας σέ κάποιο τέλος καί ἐπιθυμώντας νά συνοψίσω τά ὅσα εἶπαμε, μέ αὐστηρό τόνο τοῦ ὑπογράμμισα τό λάθος του καί τό ἐπισκοπικό ἔγκλημα. Τοῦ εἶπα: “Ἀκουσε Νικόλαε, δέ σέ ἤξερα καί δέ μέ ἤξερες. Εἶχα ἀκούσει γιὰ σένα

καλά λόγια ἀπὸ ἀδελφούς πού τοὺς ἀγαποῦσα καί τοὺς σεβόμενα καί κράτησα μέσα μου μιὰ καλὴ εἰκόνα τοῦ προσώπου σου. Κάποτε ἔμαθα ὅτι προσπαθεῖς νά γίνεις ἐπίσκοπος. Μὲ τίς καλὲς πληροφορίες πού εἶχα χάρηκα τὴν εἶδηση. Ἀλλὰ σέ κάποια στροφή τῆς προσπάθειας εἶδα νά σκοτεινιάζει ὁ οὐρανός καί νά θολώνει τό τοπίο. Ἐφθασες στὴν ὥρα τῆς χειροτονίας σου σέ ἐπίσκοπο. Τότε, πρόβαλες στὴν Ὠραῖα Πύλη τοῦ ναοῦ, σέ ὥρα πού ἐτελεῖτο ἡ Θεία Ευχαριστία καί κατάθεσες ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καί τοῦ λαοῦ ἕναν ὄρκο. Εἶπες ὅτι ὡς ἐπίσκοπος θά σεβαστεῖς πλήρως καί θά τηρήσεις μέ ἀκρίβεια τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Μετά τὴν ὀρκωμοσίᾳ σου αὐτῇ, ἔκανες μισή στροφή, ποδοπάτησες τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί πλησίασες τὴν Ἀγία Τράπεζα γιὰ νά γονατίσεις καί νά δεχθεῖς τό χάρισμα καί τὴν εὐθύνῃ τοῦ ἐπισκόπου. Πιστεύω ὅτι δέ θά ἀμφισβητήσεις ὅτι ἡ ἐπιπορκία σου τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦταν μιὰ προδοσία. Λυπᾶμαι, διότι μετὰ ἀπὸ τίς πληροφορίες πού εἶχα γιὰ τό πρόσωπό σου δέ φανταζόμουν ὅτι θά προχωροῦσες τόσο εὐκολα στὴν ἐπιπορκία. Αὐτό ἔχω νά σοῦ πῶ καί τίποτα ἄλλο”. Ὁ μη-

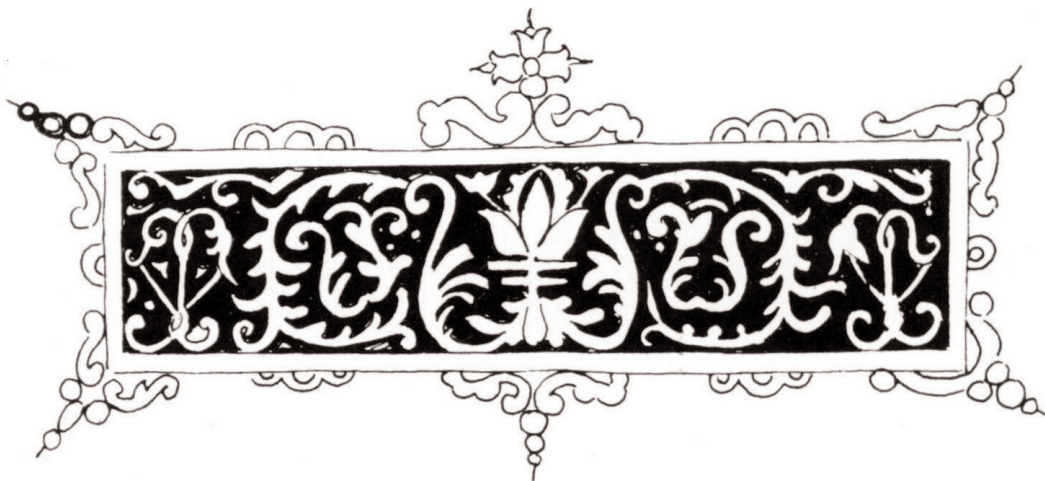
τροπολίτης Νικόλαος εκείνη τή στιγμή ἄλλαξε χρῶμα καί μέ μιά φράση ἄτονη καί θολή μοῦ εἶπε: “Εγώ δέν ἤξερα αὐτές τίς λεπτομέρειες, σπούδασα ἄλλες ἐπιστήμες καί ὄχι σέ ἐκκλησιαστικές σχολές καί αὐτές τίς λεπτομέρειες τίς ἀγνοοῦσα”. Στάθηκα καί τόν κοίταξα. Ἦταν ἕνας ἐπίσκοπος πού ξεκίνησε τή διακονία του μέ προδοσία τοῦ ὄρκου του καί μέ καταπάτηση κανόνων τοπικῶν καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Πόνεσα μαζί του, ἀλλά ἦταν ἀργά. Τήν ἴδια προδοσία τοῦ ὄρκου, πού ἔγινε μπροστά στήν Ἀγία Τράπεζα, ἐπισημαίνω καί γιά τους ἄλλους ρασοφόρους πού ἐπεδίωξαν νά ἐπενδυθοῦν τά διακριτικά τῆς ἀρχιεροσύνης ποδοπατώντας ἀσύστολα τούς Ἱερούς Κανόνες.

Γιά νά λειτουργήσῃ κατά τή σκοτεινή ἐποχή μας ἡ συνοδικότητα πρέπει νά ἀλλάξῃ τό πνεῦμα πού κυριαρχεῖ στό συνοδικό χῶρο. Οἱ ἐπίσκοποι, οἱ συνοδικοί σύνοδοι, ἔχουν χρέος νά μελετήσουν μέ πολλή προσοχή καί σέ βάθος χρόνου τίς ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις. Νά ἐρευνήσουν πῶς λειτούργησαν οἱ κανονικές σύνοδοι τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί

οἰκουμενικοῦ χαρακτήρα καί μέ ποιά εὐαισθησία ψυχῆς διατυπώθηκαν καί ψηφίσθηκαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Παράλληλα, ἔχουν ὑποχρέωση νά σκύψουν προσεκτικά στά θεολογικά κείμενα τῶν μεγάλων πατέρων μας καί στά πρακτικά τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῆς παλαιᾶς καί τῆς νεώτερης ἐποχῆς, γιά νά ἐξακριβώσουν πῶς ἡ χαρισματική σύνοδος μετακύλισε σέ συνέδριο κοσμικῆς ἐξουσίας καί πῶς φτάσαμε στήν ἄχρωμη καί ἀνούσια διατύπωση ὅτι ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή ἡ μάζωξη ἱεραρχῶν στόν ἴδιο χῶρο, εἶναι ἀρκετή καί ἱκανή νά παραβιάσει τούς Ἱερούς Κανόνες καί νά χαρακτηρίσῃ ὡς ὑποχρεωτική διάταξη τή σκοτεινή συμφωνία τῆς πλειονότητος μῆς σύγχρονης συνοδικῆς συνεδρίασης. Ἄν μέ διάθεση εἰλικρίνειας καί μετάνοιας ἐγγίσουμε τό κατατεθειμένο θησαύρισμα, θά ὑπηρετήσουμε τήν ἀναγέννηση τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ καί τήν ἀναλαμπή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους. Διαφορετικά, θά μείνουμε στό σκοτάδι καί θά ὑπηρετήσουμε τά τραγικά ἐνίστε καί βρωμερά ὄραματα τῆς πλανεμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἡ Ἀνατολική Εὐρώπη ἀντιμέτωπη μέ τήν «Ἀνοιχτή Κοινωνία» (I)

Τόν περασμένο Ἰούνιο ἔγινε στήν Ἀθήνα παρέλαση ἀτόμων πού πρόβαλαν τή σεξουαλική τους «ιδιαιτερότητα»(!) καί ἀξίωσαν τήν ἐπίσημη ἀναγνώρισή της. Ἡ παρέλαση ἔγινε στά πλαίσια τοῦ 7^{ου} κατά σειρά «Athens Pride», τοῦ φεστιβάλ δηλαδή τῆς «Λεσβιακῆς, Γκέι, Ἀμφισεξουαλικῆς καί Τρανσεξουαλικῆς» (διεθνῶς LGBT), κοινότητας, πού τελοῦσε ὑπό τήν αἰγίδα, παρακαλῶ, τοῦ Δήμου Ἀθηναίων! Εἶμαι ἀπό κείνους, πού τέτοιου εἶδους «ιδιαιτερότητες» τίς ὀνομά-

ζουν «ἀνωμαλίες», ἀντίθετα πρὸς τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν ἀκτιβιστῶν LGBT, πού τίς θέλουν φυσιολογικές ἐναλλακτικές σεξουαλικές συμπεριφορές. Τίς θεωρῶ ἀφύσικες, κατὰ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καί βλάσφημες πρὸς τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού ἐνυπάρχει στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου. Ἐν τούτοις δέ θά κάνω ἐγώ ἄλλα σχόλια. Θά δώσω τό λόγο σέ ἕνα Σέρβο διανοούμενο συγγραφέα, πού ζεῖ στην Ἀμερική. Srdja Trivkovic τό ὄνομά του. Σέ διάλεξή του στή Βαλτιμόρη τόν Ὀκτώβριο 2010, μέ ἀφορμή ἀνάλογη παρέλαση LGBT

πέρνυσι στό Βελιγράδι, κινούμενος ὄχι σέ στενά θρησκευτικά πλαίσια, εἶπε πράγματα, πού σοκάρουν καί ἐξηγοῦν πολλά ἀπό τά συμβαίνοντα στή χώρα μας. Τίτλος τῆς διάλεξης ἦταν: Eastern Europe Versus the Open Society, δηλαδή, σέ μετάφραση, ὁ τίτλος αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. (Ὁ λόκληρο τό ἀρχικό κείμενο μπορεῖ νά βρεθεῖ στήν ιστοσελίδα <http://www.chroniclesmagazine.org>). Δημοσιεύουμε μερικά ἀπ' ὅσα εἶπε:

«Ἡ Σερβική κυβέρνηση», ἐκτιμᾷ ὁ S.T., «στήν προσπάθειά της νά ἐνταχθεῖ ἡ χώρα στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση καί θέλοντας νά δείξει ὅτι ἔχει ἀπαλλαγεῖ ἀπό τήν «κληρονομιά τοῦ σκοτεινοῦ, μή ἀνεκτικοῦ παρελθόντος» της, στήριξε τήν ἐκδήλωση τῶν LGBT. Μεταξύ τῶν ἐπισήμων πού τήν παρακολούθησαν ἦταν ἡ πρέσβειρα τῶν ΗΠΑ, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ γραφείου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Επιτροπῆς καί ὁ προϊστάμενος τῆς ἀποστολῆς τοῦ «Ὄργανισμοῦ γιά τήν Ἀσφάλεια καί τή Συνεργασία στήν Εὐρώπη (OSCE)» στή Σερβία. Δύο μέρες μετά πῆγε στό Βελιγράδι ἡ Χίλαρυ Κλίντον, ὑπουργός ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ, καί συνεχάρη τή σερβική κυβέρνηση γιά τήν ἀπόφασή της νά ἐπιτρέψει τήν πραγματοποίηση τῆς παρέλασης».

Κατά τόν S.T., «ὅλοι οἱ πα-
ραπάνω εἶδαν μέ ἱκανοποίηση τούς

καρπούς τῆς ἐντατικῆς δουλειᾶς εἴκοσι χρόνων ἐνός ἀνθρώπου στήν Ἀνατολική Εὐρώπη. Κανείς ἄλλος πράγματι δέ θά μπορούσε νά νιώθει τόσο περήφανος γιά τό ὅτι κατάφερε νά ξεκόψει τόσο πολύ τούς λαούς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἀπό τίς πνευματικές τους ρίζες, ὅσο ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ἐπενδυτής-κερδοσκόπος Τζόρτζ Σόρος, (σ.σ. Οὐγγροαμερικανός ἐβραϊκῆς καταγωγῆς, γεννημένος τό 1930. Ἐπισκέπτεται συχνά τή χώρα μας καί ἔχει ἐπαφές καί δεσμούς μέ κορυφαία στελέχη Κυβέρνησης καί ἐπιχειρηματικοῦ χώρου). Ἡ προσπάθειά του ἔχει ἀκόμα δρόμο νά διανύσει, ὅμως τό Ἰνστιτοῦτο Ἀνοικτῆς Κοινωνίας (OSI) πού ἱδρύσε καί τοῦ ἐκτεταμένου δικτύου ὁργανώσεων πού ἐλέγχει (σ.σ. κυρίως μέ τη μορφή ΜΚΟ) ἔχουν πετύχει τήν καθιέρωση ὡς νομίμως ἀνεκτῶν ἰδεῶν, πού πρὶν ἀπό δύο δεκαετίες θά φαίνονταν ἀδιανόητες, γελοῖες ἢ δαιμονικές στούς πολίτες τῶν χωρῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

»Τό πακέτο τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἔχει δοκιμασθεῖ στήν Ἀμερική. Μέσω τοῦ OSI καί τῶν θυγατρικῶν του ὁ Σόρος, πού δηλώνει ἄθεος, ξοδεύει χρῆμα ἀπλόχερα καί ἀσκώντας ἐκ τοῦ ἀφανοῦς πολιτικές πιέσεις (λόμπυ) ἔχει πετύχει νά προωθηθεῖ σέ ἱκανό ἀριθμό Πολιτειῶν ἡ νομιμοποίηση: α) Τῆς χρήσης σκλη-

ρῶν ναρκωτικῶν. Ὡς δικαιολογία προβάλλει τό γεγονός ὅτι «ἡ χρήση οὐσιῶν εἶναι ἐνδημική στίς πίο πολλές κοινωνίες». Μέ τήν παρέμβασή του λοιπόν οἱ ὅροι «ιατρικοποίηση» καί «μή βίαιος ναρκωμανής» μπήκαν σέ δημόσια διαβούλευση, καί ἔχουν περάσει ἐλαστικοί νόμοι γιά τά ναρκωτικά ἀπό τή δεκαετία τοῦ '90. β) Τῆς εὐθανασίας. Τό 1994 ὁ Σόρος ξεκίνησε τό πρόγραμμα «Σχεδιασμός γιά τό Θάνατο στήν Ἀμερική» (PDIA). Μέσῳ αὐτοῦ στηρίζει τήν ἱατρικῶς ὑποβοηθούμενη αὐτοκτονία καί ἐνεργεί πρός τήν κατεύθυνση τοῦ «νά ἀρχίσει νά δημιουργεῖται ἕνα δίκτυο εἰδικῶν γιατρῶν, πού θά ἐνταχθοῦν στό ἕνα τέταρτο τῶν νοσοκομείων τῆς Ἀμερικῆς». Καί μέ μιᾶ φράση, πού θυμίζει Ὁργουελ, ἐργάζεται «πρός τή δημιουργία καινοτόμων μοντέλων περίθαλψης καί ἀνάπτυξης πεδίων ἐρευνῶν στίς ἱατρικές σχολές γιά τό θάνατο». γ) Τῆς ἀλλοίωσης τοῦ πληθυσμοῦ. Ὁ Σόρος ἐνθαρρύνει τήν ἐλεύθερη μετανάστευση, καί χορήγηση εἰδικῶν δικαιωμάτων στούς μετανάστες. Ἐχει στηρίζει δωδεκάδες ὁργανώσεις καί φόρα γιά τήν προώθηση νομικῶν ρυθμίσεων ὑπέρ τῶν μεταναστῶν καί ὑπέρ τῆς ἐνταξίς τους στό σύστημα κοινωνικῆς πρόνοιας, χωρίς τίς δεσμεύσεις τῆς ἰσχύουσας νομοθεσίας. Τό 1996 δημι-

ούργησε ἕνα εἰδικό ταμεῖο, τό ὁποῖο ἔχει δώσει ἑκατομύρια σέ «ἐθελοντικές» ὁμάδες δικηγόρων, πού δίνουν συμβουλές στό πῶς νά παρακάμπονται οἱ νομικές προϋποθέσεις γιά τήν πρόσβαση τῶν μεταναστῶν στό σύστημα κοινωνικῆς πρόνοιας.

»Ὁ Σόρος ἐξ ἄλλου», λέει ὁ S.T., «ὑποστηρίζει προγράμματα καί ὁργανώσεις, πού συνηγοροῦν ὑπέρ τοῦ δικαιώματος ἄμβλωσης καί πρόσβασης σέ μεθόδους ἐλέγχου τῶν γεννήσεων. Ἐνισχύει «γκέι» ἀκτιβιστές καί ριζοσπαστικούς φεμινιστές, καί φυσικά, «γάμους» μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἴδιου φύλου. Τό OSI του δηλώνει ὅτι στοχεύει «στήν ἐνίσχυση τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν· στήν οἰκονομική μεταρρύθμιση· στήν ἐκπαίδευση σέ ὅλες τίς βαθμίδες· στά ἀνθρώπινα δικαιώματα· στήν ἀναμόρφωση τοῦ δικαίου καί τῆς δημόσιας διοίκησης· στή δημόσια ὑγεία· στίς τέχνες καί τόν πολιτισμό». Ὅπως ὅμως δείχνουν τά πράγματα, πίσω ἀπό τήν ψευτοαθωότητά τους, οἱ στόχοι δέν εἶναι «φιλανθρωπικοί». Κρύβουν πολιτικές ἀτζέντες ριζοσπαστικῆς ἀριστερᾶς, κάποιιοι δέ εἶναι ἰδιαίτερα ἀπεχθεῖς, ὅπως ἐκεῖνος τοῦ PDIA, («Σχεδιασμός γιά τό Θάνατο στήν Ἀμερική»).

»Οἱ «φιλανθρωπικές» δραστηριότητες τοῦ Σόρος στήν Ἀμερι-

κή», συνεχίζει ο S.T., «έχουν επεκταθεί σέ πολύ μεγαλύτερη κλίμακα στό έξωτερικό. Πολλά από τά ιδρύματά του λέγεται ότι «έχουν άφιερωθεί στό χτίσιμο καί στερέωμα τής ύποδομής καί τών θεσμών τής Άνοιχτής Κοινωνίας». Τί σημαίνει αυτό; Άς δούμε, π.χ., τά προγράμματα «Υγείας τών Γυναικών» στήν Κεντρική καί Νοτιο-ανατολική Εύρώπη. Σ' αυτά δέ θά δείτε ενδιαφέρον γιά τήν άνίχνευση καρκίνου τοῦ μαστοῦ ἢ γιά τή φροντίδα τής ἐγκύου πρό καί μετά τόν τοκετό. Ὁ κύριος στόχος τοῦ Σόρος εἶναι «ἡ βελτίωση τής ποιότητας τών διαδικασιῶν ἀμβλώσεως». Ἐτσι, τό Πρόγραμμά του γιά τή Δημόσια Ὑγεία στοχεύει στήν εἰσαγωγή εὐκόλων μεθόδων ἀμβλώσεως σ' ὅλη τήν παραπάνω περιοχή, εἰδικότερα τής μεθόδου ἀναρρόφησης τοῦ ἐμβρύου μέ χειροκίνητη ἀντλία κενοῦ (MVA) σέ ΦΥΡΟΜ, Μολδαβία καί Ρωσία. Γιατί ὁ Σόρος προπαγανδίζει τόσο πολύ ὑπέρ τών ἀμβλώσεων; Ὅπως δὴποτε ὄχι γιατί οἱ χῶρες αὐτές ἔχουν πρόβλημα ὑπερπληθυσμοῦ, ἀντίθετα ὅλη ἡ περιοχή ἀντιμετωπίζει δημογραφική κατάρρευση καί ἐμφανίζει τούς χαμηλότερους δείκτες γονιμότητας παγκοσμίως. Οὔτε γιατί στίς χῶρες αὐτές οἱ ἀμβλώσεις ἦταν ἄγνωστες. Μόνο σέ πέντε εὐρωπαϊκές χῶρες ὁ ἀριθμός τών ἀμβλώσεων ἦταν με-

γαλύτερος ἀπό τόν ἀριθμό τών γεννήσεων τό 2000, καί ὅλες περιλαμβάνονταν στήν ἐπίμαχη περιοχή: Ρωσική Ὁμοσπονδία, Βουλγαρία, Ρουμανία καί Οὐκρανία (σ.σ. Ἴσως μόνο ἀπό ἄγνοια δέν ἀναφέρει καί τήν Ἑλλάδα...). Ἡ μόνη ἐξήγηση εἶναι ὅτι ὁ Σόρος ἐπιδιώκει νά γεννιοῦνται ὅσο τό δυνατό λιγότεροι Εὐρωπαῖοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί».

Ἀλλά θά συνεχίσουμε.

Μακκαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὐλών-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Κείμενα αὐτοκαταδίκης

Ἐπιστολή ντροπῆς Παντελεήμονα Μπεζενίτη πρός τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων

Δημοσιεύουμε, πρόσφατα ἀποκαλυφθεῖσα, παλαιά ἐπιστολή τοῦ καθηρημένου μητροπολίτου Παντελεήμονος Μπεζενίτη συνοδεύοντάς την μέ τρεῖς ἐπίσημάνσεις.

α) Ὁ ἀνωτέρω, ἤδη μοναχός, παρουσιάζει τόν ἑαυτό του ὡς Ἐκκλησία, ἐπιδιώκοντας μέ “μέσον” νά ἐπηρεάσει τήν ἀπόφαση τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί νά τόν δικαιώσει, χαρακτηρίζοντας τήν δικαίωση αὐτή ὡς δικαίωση τῆς Ἐκκλησίας.

β) Παρεμβαίνει στίς ἀρμοδιότητες ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ὅπως εἶναι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καί τόν παρακαλεῖ νά μεσολαβήσει, ὥστε νά ἀσκηθεῖ κάποια ἐπιρροή παρεμβολῆς στίς συνειδήσεις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

γ) Ἀποσιωπᾷ ἀπολύτως τό πλήθος τῶν δικῶν του ἀντικανονικῶν καί παρανόμων ἐνεργειῶν καί ζητεῖ ἀπεγνωσμένα ἀπ’ ὅλους, ἐκκλησιαστικούς, πολιτικούς καί δικαιοδοτικούς παράγοντες νά παρέμβουν, παραβαίνοντας τό καθήκον τους.

“ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Κηφισιά 7-7-1995

Πρός τήν αὐτοῦ Μακαριότητα
τόν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων
κ.κ. Διόδωρον

Εἰς Ἱεροσόλυμα

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Εὐλαβῶς ἐξαιτοῦμαι τὰς πα-
τρικὰς εὐχὰς Σας.

Διὰ τῆς παρούσης νικῶς
παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά
ζητήσω τήν πολύτιμον βοήθειάν
Σας ἐπὶ τοῦ ἐξῆς θέματος:

Εἰς τὰς 13 τοῦ προσεχοῦς
μηνός Ὀκτωβρίου συζητεῖται στήν
Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας τό γνωστόν Ἐκκλη-
σιαστικόν Ζήτημα, τό ὁποῖο ἐπὶ
ἔτη ταλαιπωρεῖ τήν Ἐκκλησίαν τῆς
Ἑλλάδος, ἀλλά καί ἐμέ προσωπι-
κῶς. Ἐπειδή γνωρίζω τόν σύνδε-
σμόν σας μέ τόν Ὑπουργόν παρά
τῷ Πρωθυπουργῷ κ. Ἀντώνιον
Λιβάνην, ὁ ὁποῖος συνδέεται φι-
λικῶς τόσο μέ τόν Πρόεδρο τοῦ
Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ.
Βασίλειον Μποτόπουλον, τόν ὁ-
ποῖον πιθανόν νά γνωρίζετε καί
Ἐσεῖς, ὅσον καί μέ πολλούς Συμ-
βούλους τῆς Ἐπικρατείας, θερ-
μότατα Σᾶς παρακαλῶ, νά εὐαρε-
στηθῆτε νά μεσολαβήσετε, μέ ὁ-
ποιον τρόπο κρίνετε καλύτερον,
ὥστε νά ἀσκηθῇ κάποια ἐπιρροή,
ὥστε τό θέμα νά λυθῇ ὑπέρ τῆς

Ἐκκλησίας καί ὄχι ὑπέρ τῶν ἀντι-
κανονικῶν καί ἀπειθῶν καί ὑπό
ἐπιτίμιον τελούντων Μητροπολι-
τῶν, ἐπισημαίνοντες τόν κίνδυ-
νον, ὅτι μιά τυχόν ἀπόφασις τοῦ
Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς
βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἔχη
δυσμενεῖς καί ἀπροβλέπτους συν-
επείας καί διὰ τὰ Ἑλληνικά Πα-
τριαρχεῖα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς ξέ-
νην Ἐπικράτειαν.

Πιστεύω, Μακαριώτατε, ὅτι
μιά τοιαύτη μεσολάβησις, μέ τό
τεράστιον πατριαρχικόν κύρος
Σας, θά βοηθήσῃ τὰ μέγιστα πρὸς
αἰσίαν ἔκβασιν τοῦ ὅλου θέματος
καί θά σᾶς χρεωστῶ ισόβιον εὐ-
γνωμοσύνην.

Ζητῶ συγγνώμην διὰ τό θάρ-
ρος μου νά σᾶς ἐνοχλήσω καί εὐ-
λαβῶς παρακαλῶ νά δεχθῆτε τὰς
ἐκ προοιμίου ἐγκαρδίους εὐχαρι-
στίας μου καί τήν ἔκφρασιν τῶν
πρὸς Ὑμᾶς νικῶν μου αἰσθημά-
των.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ
καί ὀλοψύχου νικῆς ἀφοσιώσεως
ἀσπάζομαι τό χέρι Σας.

+ Ὁ Ἀττικῆς Παντελεήμων”

Τό ιερατεῖο καί οἱ Κανόνες

Ἀπό πολλές σκοπιές ἔχουμε τονίσει μέχρι στιγμῆς τήν ἀναγκαιότητα τηρήσεως τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό ὅλους. Ὅταν οἱ Κανόνες τηροῦνται μέσα στήν Ἐκκλησία τότε μόνο τό εὐαγγελικό μήνυμά της στόν κόσμο διατηρεῖται ἀνόθευτο, ἡ εὐαγγελική ζωή τῶν μελῶν της παραμένει χρυστάλλινη καί καθαρή.

Ἄν ἡ ἀπαίτηση τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς εἶναι κοινή γιά ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μεγίστη εἶναι ἡ ἀπαίτηση αὐτή γιά τοὺς ἐπισκόπους καί τοὺς ἱερεῖς. Ἄν τά λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὑποχρεώνονται νά βαδίζουν μέ ὁδηγό τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, πολύ μεγαλύτερο χρέος ἔχουν οἱ ποιμένες τους. Στίς μέρες μας ζοῦμε ἕνα ὀδυνηρό γεγονός. Ἄπλοῖ ἄνθρωποι ἔρχονται στό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, ἀνοίγουν τήν καρδιά τους μέ εἰλικρίνεια καί καταδικάζουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τόν ἑαυτό τους γιά τίς ἁμαρτωλές πράξεις τους, ἀκόμα καί γιά τίς παραμικρές κινήσεις τῆς καρδιάς τους καί τοῦ νοῦ τους, κινήσεις πού αἰσθάνονται ὅτι

μολύνουν τίς ὑπάρξεις τους. Ἐνσυνείδητοι πνευματικοί προσπαθοῦν αὐτές τίς ὑπάρξεις νά τίς καθοδηγοῦν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, χρησιμοποιώντας πολλές φορές καί σκληρά παιδαγωγικά μέτρα (διάφορα ἐπιτίμια μέ σημαντικότερο τήν προσωρινή στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας). Φαντάζεσθε πῶς αἰσθάνονται, τόσο οἱ ἀπλές αὐτές ψυχές ὅσο καί οἱ ἐνσυνείδητοι πνευματικοί τους, ὅταν βλέπουν μπροστά στά μάτια τους, μέσα στήν ἐνορία τους, στή μητρόπολή τους ἢ καί σέ ἄλλη μητρόπολη τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικράτειας, ἱερεῖς καί ἐπισκόπους νά ἐκτρέπονται σέ ἕνα ἀκραῖο βαθμό; Νά ἁμαρτάνουν δημοσίως οἱ ποιμένες ἐνώπιον τοῦ ποιμνίου τους, οἱ πατέρες μπροστά στά μάτια τῶν παιδιῶν τους; Πῶς νά μπορέσουν πλέον τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας νά δοῦν στό πρόσωπο τοῦ ποιμένα αὐτόν πού μέ φόβο Θεοῦ καί εὐθύνη θά τοὺς βάλει στήν μάνδρα τοῦ Κυρίου, τήν Ἐκκλησία; Πῶς θά τόν ἐμπιστευτοῦν σάν πατέρα νά τοὺς νουθετήσει, νά τοὺς καθοδηγήσει γιά νά ξεφύγουν

τούς πνευματικούς κινδύνους στή ζωή τους;

Κατανοοῦμε λοιπόν τήν ἀνάγκη νά λειτουργήσουν οἱ Κανόνες καί σέ ὄλους τούς βαθμούς τῆς ιερωσύνης. Δυστυχῶς, ἡ ἀπάντηση τοῦ ἱερατείου στήν ἔγκλιση γιά ἐκτροπή ἀπό τό εὐαγγελικό πνεῦμα καί τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῶν Κανόνων εἶναι αὐταρχική καί ἀπειλητική. Ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ πιστοί πρέπει νά φροντίζουν μόνο γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς τους, νά μή κατακρίνουν τούς ἄλλους, νά μή γίνονται ἱεροκατήγοροι. Ἐνῶ ἐκεῖνοι, ἔχοντας κάποια ἀσυλία (λόγω τοῦ ἀξιωματός τους), μποροῦν νά συνεχίζουν νά ἁμαρτάνουν δημόσια.

Στό θέμα πού συζητᾶμε, ἡ Ἐκκλησία-ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καί λαός τοῦ Θεοῦ-πρέπει νά ζητήσουν τόν ἀπόλυτο σεβασμό καί τήν πιστή τήρηση τῶν κανονικῶν διατάξεων πού ἀξιολογοῦν καί προσδιορίζουν τήν ποιότητα τῆς ἱερατικῆς καί ἀρχιερατικῆς συμπεριφορᾶς. Δέν μπορεῖ ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς νά εἶναι πρόσωπα ἠθικῶς μεμπτά, καταπατητές τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, παραβάτες τῶν Κανόνων

(γιά παραπτώματα πού ἐπιφέρουν ἀκόμα καί τήν καθαίρεση) ἢ μερικές φορές καί παραβάτες τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου. Τό φαινόμενο νά ὀδηγοῦνται ἱερεῖς, ἀκόμα καί ἀρχιερεῖς, στή φυλακή δείχνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα ἔχει ἀμελήσει σέ ἀκραῖο βαθμό τήν ἀνάγκη τήρησης τῶν Κανόνων στό ἱερατεῖο της.

Μιά προσεκτική μελέτη τῶν Ἱερῶν Κανόνων βεβαιώνει ὅτι οἱ Κανόνες ἀποκαθαίρουν καί ἀποκαθιστοῦν τό μετανοοῦντα, ἀλλά ἐκκόπτουν τελικά ἀπό τό ἱερό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνον πού ἐπιμένει νά ἀλλοτριώνει καί νά πληγώνει τήν ὑπαρξή του παραμένοντας μέσα στό χάος τῆς ἁμαρτίας. Καί τό φιλόanthρωπο πνεῦμα, ἀλλά καί ἡ αὐστηρότητα ἀναμειγνύονται σοφά στίς διατάξεις τῶν Κανόνων.

Ἡ αὐστηρότητα κορυφώνεται ὅταν ἡ ἀμετανοησία βρίσκεται στό ἱερατεῖο. Γιατί ἡ ἀρρώστια τοῦ ποιμένα, ἂν ἀφεθεῖ χωρίς νά ἀντιμετωπισθεῖ ριζικά, ὡς λοιμική νόσος μεταδίδεται σέ ὅλο τό σῶμα. Καί οἱ Κανόνες ἐμποδίζουν τήν μετάδοσή της.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr